

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-370/11)

(2011/C 290/02)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Królestwo Belgii**Żądania strony skarżącej**

— Stwierdzenie, że utrzymując przepisy, według których zyski osiągnięte przy odkupie akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, które nie posiadają zezwolenia zgodnie z dyrektywą 85/611/EWG⁽¹⁾ nie podlegają opodatkowaniu, gdy przedsiębiorstwa te mają siedzibę w Belgii, podczas gdy zyski osiągnięte przy odkupie akcji takich przedsiębiorstw mających siedzibę w Norwegii lub w Islandii podlegają opodatkowaniu, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 36 i 40 porozumienia EOG;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja kwestionuje omawiane przepisy krajowe, ponieważ skutkują one zniechęceniem rezydentów belgijskich do inwestowania w przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania mających siedzibę w Norwegii lub w Islandii, bowiem zyski osiągnięte przy odkupie akcji tych ostatnich nie mogą korzystać ze zwolnienia podatkowego mającego zastosowanie do zysków osiągniętych przy odkupie akcji przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania mających siedzibę w Belgii.

Komisja podnosi, że taka różnica w traktowaniu ogranicza swobodny przepływ kapitału gwarantowany przez art. 40 porozumienia EOG. W ten sam sposób utrudnia ona swobodę świadczenia usług, co stanowi naruszenie art. 36 porozumienia EOG.

W odpowiedzi na zarzuty podnoszone przez organy belgijskie Komisja twierdzi po pierwsze, że rozróżnienie, jakiego dokonują przepisy belgijskie w ramach kategorii przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania mających siedzibę w Unii Europejskiej, tj. w zależności od tego, czy mają zezwolenie na podstawie dyrektywy 85/611/EWG, nie stanowi przedmiotu niniejszej skargi. Po drugie i trzecie, Komisja sprzeciwia się argumentacji, zgodnie z którą powyższe przepisy są uzasadnione z przyczyn związanych ze skutecznością kontroli podatkowych lub braku mechanizmów wymiany informacji. W tym kontekście Komisja stwierdza, że Belgia, Norwegia i Islandia ratyfikowały Konwencję o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych sporządzoną pod kierunkiem OECD i Rady Europy oraz że porozumienia o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między Belgią a odpowiednio Norwegią i Islandią przewidują mechanizmy wymiany informacji między tymi krajami.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), Dz.U. L 375, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 18 lipca 2011 r. — International Bingo Technology, S.A. przeciwko Tribunal Económico Regional de Cataluña (TEARC)

(Sprawa C-377/11)

(2011/C 290/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strona skarżąca: International Bingo Technology, S.A.*Strona pozwana:* Tribunal Económico Regional de Cataluña (TEARC)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do celów uznania za czynność opodatkowaną podatkiem VAT fakt dokonania przez graczy w bingo wpłaty części ceny plansz do gry w bingo odpowiadającej wygranym stanowi o tym, że gracz staje się autentycznym konsumentem towarów lub usług?
- 2) Czy do celów ustalenia mianownika przy obliczaniu procentowej wartości proporcjonalnego odliczenia art. 11 część A ust. 1 lit. a) w związku z art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wprowadzają one tak wysoki stopień harmonizacji, iż nie pozwalają na to, by w poszczególnych państwach członkowskich przyjmowano zróżnicowane legislacyjne lub wynikające z orzecznictwa rozwiązania w kwestii włączenia do podstawy opodatkowania VAT części ceny plansz do gry w bingo przeznaczonej na wypłatę wygranych?
- 3) Czy do celów ustalenia mianownika przy obliczaniu procentowej wartości proporcjonalnego odliczenia art. 11 część A ust. 1 lit. a) w związku z art. 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie istnieniu orzecznictwa krajowego, które w przypadku gry w bingo włącza do podstawy opodatkowania VAT kwoty odpowiadające kwocie wygranych, wpłacone przez poszczególnych graczy z racji zakupu plansz do gry?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 01 s. 23)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 18 lipca 2011 r. — Manuel Mesa Bertrán y Cristina Farrán Morenilla przeciwko Novacaixagalicia

(Sprawa C-381/11)

(2011/C 290/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Manuel Mesa Bertrán y Cristina Farrán Morenilla

Strona pozwana: Novacaixagalicia

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli instytucja kredytowa oferuje klientowi, z którym uprzednio zawarła umowę kredytu hipotecznego, umowę swapową na stopę procentową w celu ochrony przed ryzykiem zmiany stop procentowych wcześniejszej transakcji, to czy taką umowę swapową należy uważać za usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją z art. 4 ust. 1 pkt 1 Mifid ⁽¹⁾?

- 2) Czy zaniechanie przeprowadzenia oceny adekwatności klienta przewidzianej w art. 19 ust. 4 wymienionej dyrektywy w przypadku inwestora detalicznego powinno powodować nieważność bezwzględną umowy swapowej na stopy procentowe zawartej przez inwestora z doradzającą instytucją kredytową?
- 3) W sytuacji gdy umowa zawarta na opisanych warunkach nie zostanie uznana za doradztwo inwestycyjne, czy sam fakt zakupu złożonego instrumentu finansowego, jakim jest umowa swapowa na stopę procentową, gdy nie została przeprowadzona ocena adekwatności produktu przewidziana w art. 19 ust. 5 dyrektywy Mifid z przyczyn leżących po stronie instytucji kredytowej, powoduje nieważność bezwzględną umowy zakupu zawartej z tą samą instytucją kredytową?
- 4) Czy zgodnie z art. 19 ust. 9 dyrektywy Mifid sam fakt, że instytucja kredytowa oferuje złożony instrument finansowy związany z kredytem hipotecznym stanowi wystarczającą przyczynę wyłączenia obowiązków przeprowadzenia ocen adekwatności klienta i adekwatności produktu przewidzianych w tymże art. 19, jakim instytucja inwestycyjna powinna poddać inwestora detalicznego?
- 5) Czy dla wyłączenia obowiązków ustanowionych w art. 19 dyrektywy Mifid konieczne jest, by produkt finansowy, z którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 19 lipca 2011 r. — Isabel Elbal Moreno przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-385/11)

(2011/C 290/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isabel Elbal Moreno.

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) i Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).